Второзаконня 32

Пісня Пророка 1-43

1 «Вслухайтесь небеса, я промовлятиму, слухай слів моїх, земле!

2 Нехай, як дощ, накрапає моя наука, росою хай розіллється моє слово, як волога на травицю і як дощ рясний на рослину.

3 Бо ім'я Господнє прославляю: воздайте славу нашому Богові!

4 Він - скеля; звершені його діла, бо всі його дороги - справедливість; Бог - вірність, без жадної омани, він справедливий і правий!

5 Зневажали його ті, що не сини йому більше, а кодло крутіїв зрадливих!

6 То так оддячуєш Господеві, народе глупий, нетямущий? Хіба ж не він- твій батько, твій Творець, що створив тебе і тебе підтримує?

7 Згадай лишень дні здавен-давні, збагни літа від роду й до роду! Спитай у батька, й він звістує тобі, у людей старих, вони ж тобі повідають.

8 Коли Всевишній призначав людям насліддя, коли розділяв народи, то встановив народам межі, за числом синів Ізраїля:

9 Господня ж частина - народ його, Яків - уділ його насліддя.

10 Господь знайшов його в краю пустиннім, у дикій пустелі, що її виття звірів наповнює, і заходивсь його пестити, за ним ходити, та берегти, мов зіницю ока.

11 Як орел манить (до злету) своїх малят і над орлятами ширяє, так простер він крила, підхопив його та й поніс на своїх перах.

12 Господь один водив його, не було з ним чужого бога.

13 Водив його по вершинах краю, годував його плодами поля; давав йому мед зо скелі ссати й олію з каменя твердого;

14 Коров'ячу сметану й молоко овече, разом із туком ягнят, башанських баранів, козлів, з тучним зерном пшениці, і пив ти кров грона - вино шипуче.

15 Потовстішав Єшурун та й вибуяв; став ситний, вгодований, грубий; і покинув Бога, що створив його, зневажив скелю, що його врятувала.

16 Вони розсердили його божищами чужими, гидотами його роздратували.

17 Жертву приносили бісам, не Богові, богам, яких і не знали досі; новим, які поприходили недавно, яких батьки їхні не шанували.

18 Скелю, що привела тебе на світ, ти занехаяв, забув про Бога, що породив тебе.

19 Побачив те Господь і відкинув у гніві власних синів і дочок власних.

20 Та й промовив: Сховаю лице моє від них, і побачу, який кінець їх буде; вони бо - кодло

перевертнів, діти, що вірности не мають.
21 Вони збудили ревнощі мої небогом, розгнівали мене своїми бовванами; а я збуджу їх ревнощі ненародом, я роздратую їх - людом глупим.
22 Бо вогонь мого гніву загорівся; горить аж до Підземелля-Прірви; він пожирає землю з її плодами, спалює підніжжя гір.
23 Нагромаджу на них нещастя, витрачу проти них стріли мої;
24 Вони загинуть з голоднечі, їх спалить жар і чума люта. Зуби звірів пошлю на них і отруту плазунів.
25 Ззовні меч убиватиме, а всередині - жах, і юнака, й юначку, і немовлятко із сивим дідом.
26 Сказав би я: знищу їх, край покладу їхній пам'яті в людей;
27 Якби я не боявся глуму ворога, Щоб гнобителі їхні, побачивши те, не казали: Рука наша потужна, а Не Господь усе це вчинив.
28 Це ж народ, позбавлений глузду, і розуму в них немає.
29 Якби вони були розумні, то збагнули б, зрозуміли б, який кінець їм буде.
30 Як міг би один тисячу гнати, а двоє - пустити врозтіч десять тисяч, якщо б їхня Скеля не видала їх на поталу, якби Господь їх не покинув?
31 Та не така їхня скеля, як наша Скеля, самі й вороги наші так судять.
32 Лоза бо їхня - лоза содомська, вона з полів гоморських; їхній виноград - полин, гіркота - їхні грона.
33 Вино їхнє - їдь гадюча, погубна отрута гадів.
34 Хіба ж не сховане це в мене, не під печаттю в мене в скарбниці?
35 Мені належить помста й відплата, коли нога в них похитнеться; бо день загибелі їхньої близько, недоля незабаром їх вразить.
36 Бо Господь судитиме народ свій і змилується над своїми рабами, як побачить, що зникла сила, що нема вже більш ні раба, ні володаря.
37 Тоді він скаже: Де ж їхні боги, скеля, до якої прибігали?
38 Де ті, що тук їхніх жертв їли, що вино возліянь їхніх пили? Хай встануть і хай вам допоможуть, хай охороною вам будуть!
39 Дивіться отже, що я, я - Бог, і нема Бога окрім мене; я вбиваю і оживляю, завдаю ран і зцілюю; ніхто з руки моєї не врятується.
40 Бо я зведу руку мою до неба і скажу: Я живу вічно!
41 Я вигострю блискучий меч і візьму в свою руку справедливість. Тож помщуся на моїх ворогах і ненависникам своїм відплачу.

42 Напою кров'ю мої стріли, а меч свій нагодую м'ясом, кров'ю забитих і полонених, розкуйовдженими головами ворогів.
43 Радуйтеся, народи, з його людом; бо він помститься за кров своїх рабів, він помститься на ворогах своїх, землі ж своїй, своєму народові простить.»
44 Прийшов Мойсей і промовив усі слова тієї пісні, до вух народові, він сам і Ісус Навин.
45 Коли Мойсей скінчив промовляти ці слова до всього Ізраїля,
46 то сказав ще їм: «Візьміть собі до серця всі слова, якими я вас сьогодні остерігаю, і повідайте їх вашим дітям, щоб вони виконували пильно слова цього закону.
47 Бо це не пусте для вас слово; це - життя ваше, цим словом ви житимете довго на землі, куди ви, перейшовши Йордан, ідете, щоб її зайняти.»
48 Того ж самого дня промовив Господь до Мойсея словами:
49 «Зійди на ці гори Аварім, на Нево-гору, яка в землі Моав, проти Єрихону, і подивись на Ханаан-землю, яку даю синам Ізраїля у власність;
50 ти помреш на горі, що на неї зійдеш, і приєднаєшся до свого народу, як Арон, твій брат, помер на Гор-горі і приєднався до свого народу,
51 бо ви були мені невірні серед синів Ізраїля над водами Меріва-Кадешу, у Сін-пустині, тим що не явили своєї святости серед синів Ізраїля.
52 Ось чому ти її тільки побачиш перед собою, туди ж не ввійдеш, у ту землю, що її я дав синам Ізраїля.»